

DE LEGHORNS

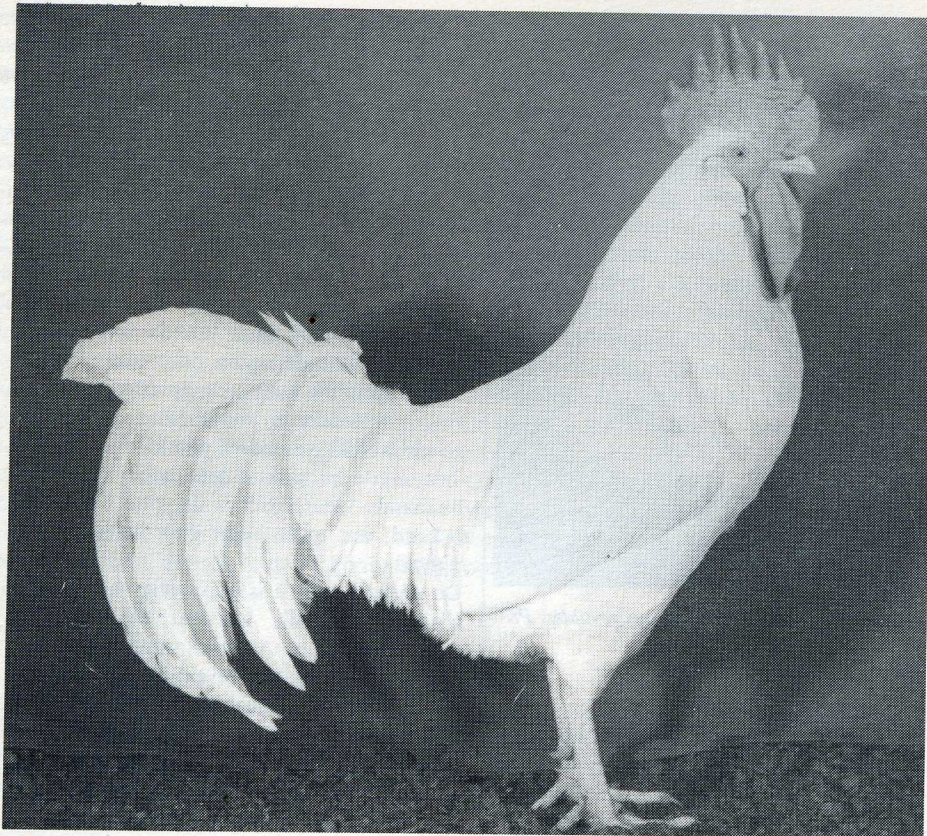
De Leghorns zijn, vooral door hun hoge produktie van zware eieren algemeen bekend geworden. Op de nutbedrijven worden daarom de witte Leghorns vrij algemeen gehouden. Doch ook als sportras staan alle bestaande kleurslagen hoog aangeschreven. Zij onderscheiden zich van de vele andere bestaande hoenderrassen door hun sierlijke bouw, stoere houding en opvallende bewegingen waardoor zij mede daardoor over de gehele wereld bekend en gewild zijn. Bovendien is de produktie zeer goed. Van alle bestaande kleurslagen is de witte het meest bekend, wat mede komt door hun eenkleurigheid.

De naam Leghorn is afkomstig van de stad Livorno in Italië, vanwaar dit kippenras naar Engeland en Amerika werd uitgevoerd. Het zijn de Engelse zeevaarders geweest die de dieren uit de Italiaanse havenplaats naar Engeland en Amerika brachten. Het waren eerst de Engelsen en later de Amerikanen die zich op de produktie hebben toegelegd en deze belangrijk wisten te verbeteren. Ook werd aan de bouw de nodige aandacht geschonken. Al spoedig was algemeen bekend dat deze hoenders belangrijk meer eieren produceerden dan de vele andere bekende hoenderrassen die men destijds kende.

Sinds haar intrede, zowel in ons land, als elders, heeft de Leghorn zich spoedig een goede naam verworven en wist ze zich overal volkomen aan het andere klimaat aan te passen.

Aan de Amerikaanse fokkers hebben we te danken dat vooral de witte Leghorn een bedrijfskip bij uitnemendheid is geworden en gebleven. Zij produceren veel en grote eieren, worden niet of zeer weinig broeds en de kuikens ontwikkelen zich vlug want op een leeftijd van ongeveer vijf maanden zijn ze volwassen en denken er dan over spoedig met de leg te beginnen van mooie witte eieren met een gewicht van ongeveer 60 gram. Leghorns worden niet alleen bij de bedrijfspluimveehouders aangetroffen maar ook bij de sportfokkers en de gewone kippenhouders die alleen kippen houden voor een vers eitje voor eigen huiselijk gebruik, maar ook voor de gezelligheid enige kippen houden. De Leghorns geven echter de voorkeur aan een vrije uitloop waar ze in beweging kunnen blijven en een groot deel van het benodigde voedsel zelf kunnen vinden. Daarom is de witte Leghorn wel zeer geschikt om bij b.v. boerderijen te worden gehouden waar ze los kunnen lopen, doch men kan ze ook bij huis, in een geschikt hok met voldoende ruimte, tot volle tevredenheid houden.

Alhoewel de Leghorns in diverse kleurslagen voorkomen zijn de witte het meest populair. Bij deze kleurslag onderscheiden we drie soorten, n.l. het Engelse, het Amerikaanse

Witte Leghorn haan.

Dit zo algemeen bekend Middellandse Zee-ras ontleent de naam aan de Italiaanse zeehavenstad Livorno - in het Engels: Leghorn - Zij worden vooral bij bedrijfspluimveehouders gehouden omdat ze veel witte eieren produceren van voldoende gewicht. Zij komen in verschillende kleurslagen voor bij de vele sportpluimveefokkers die er geregeld mee op de tentoonstellingen verschijnen.

en het Nederlandse type. De Amerikanen hebben er een juweeltje van gemaakt.

Over het algemeen hebben ze een tamelijk slank voorkomen. De houding is opgericht. De kop is breed en krachtig. De enkele kam staat bij de hanen recht op de kop en is voorzien van 5 tot 6 tanden of punten. Bij de hennen ligt de kam sierlijk naar één zijde over. De oorlellen zijn ovaal en middengroot, glad aanliggend en vrij van rimpels. De kinlellen zijn vrij van plooiën en rimpels. De ogen zijn vrij groot. De rug is lang en wordt afhellend naar de staart gedragen. Als fouten worden aangemerkt een te korte rug, te hoog gedragen staart en een staande kam bij de hennen.

De sportfokkers interesseren zich zowel voor de witte als voor de vele andere kleurslagen en zij komen geregeld met hun beste dieren op de tentoonstellingen. Zij komen voor in wit, zwart, buff, patrijs, koekoek en enkele andere kleurslagen en worden niet alleen met een enkele kam maar ook met een rozekam gefokt. Bij de witte komen bepaalde types voor die onderling verschillen laten zien. De fraaisten zijn de Amerikaanse die veelal op de tentoonstellingen hoog bekroond worden. Het zijn de Amerikaanse fokkers geweest die daarin een mooi type hebben weten vast te leggen. Doordat deze witte kleur dominant is, levert de kleur bij de fok weinig moeilijkheden op waardoor men niet alleen de aandacht kan schenken aan de produktie van

vele en grote eieren maar ook en vooral aan een fraai type. In het begin legde men zich vooral toe op het type, dieren met kleine kammen en dieren die beter bestand waren tegen het wisselend klimaat zoals we dat hier en ook elders kennen.

De Leghorns komen in diverse kleurslagen geregeld op onze tentoonstellingen, wel niet in grote aantallen maar over het algemeen wel van goede kwaliteit. De Nederlandse witte Leghorn houdt in type het midden tussen het Engelse en het Amerikaanse type.

De witte en ook de patrijskleurige zijn zeer produktief. Zij leggen vele en zware witte eieren. Beide kleurslagen hebben op de voorheen veelvuldig gehouden legwedstrijden bewezen uitstekende legsters te zijn, doch de bedrijfspluimveehouders hebben de meeste belangstelling voor de witte kleurslag.

Voor de tentoonstellingen moeten de witte Leghorns zuiver wit zijn, dus niet geel of crème. Bij de zwarte kleurslag is het gevederde groenglanzend. Voor de fok moet men hanen gebruiken met een donker dons. De zwarte kleurslag is het eerst in Engeland gefokt die door import van Duitse dieren sterk zijn verbeterd. Bij de buff Leghorns is de kleur warm goudkleurig. De onderkleur is ook buffkleurig. Voor de fok moet men dieren gebruiken die zoveel mogelijk gelijkmatig van kleur zijn. Opgemerkt wordt dat in de staart geen wit mag voorkomen. Een mooie verschijning is ook de blauwe Leghorn, doch deze geeft nogal moeilijkheden

Witte Leghorn hen.

De witte Leghorns zijn vooral bekend bij de bedrijfspluimveehouders want ze leggen veel en zware eieren. Ook als sportras, dat in vele kleurslagen voorkomt, heeft het ras veel belangstelling.

bij de fok. De vraag doet zich voor hoe men blauw krijgt. Fokt men blauw met blauw dan krijgt men 50 % blauw, 25 % zwart en 25 % vuilwit. Het vuilwit gepaard aan zwart uit blauw geeft 100 % blauw.

De zilver Duckwing kan men uit één foktoom fokken, dus zonder hanen en hennenfok toe te passen. De haan moet een goede zilverkleur hebben en een goede tekening laten zien.

Zo staan alle bestaande kleurslagen in de belangstelling van de sportfokkers en liefhebbers. De een fokt deze kleur en de ander weer die met succes. Gelukkig maar, want zo blijven de verschillende hoenderrassen in de vele kleurslagen bestaan. Met de beste dieren gaan ze naar de tentoonstellingen die jaarlijks bij tientallen in ons land worden gehouden en door vele duizenden liefhebbers en fokkers worden bezocht.

R. DOUMA